

L'Auditori

Juliol a L'Auditori Concerts de Cambra i Simfònics

Programació inclosa dins del 30 Festival de Música Clàssica Grec

1_ Ysaÿe Quartet dimarts 4 de juliol 21.30h

Mozart Quartet en si bemoll major, K. 458
Quartet en re menor, K. 421 | Quartet en sol major, K. 387

2_ Prazak Quartet i Brenno Ambrosini dimecres 12 de juliol 21.30h

Janacek Quartet núm. 1 | **Sonata** a Kreutzer | **Borodin** Quartet de corda núm. 2 en re major
Xostakóvitx Quintet per piano i cordes en sol menor, op. 57

3_ Kuijken String Quartet divendres 14 de juliol 21.30h

Mozart Quartet en do major "Les dissonàncies" K. 465
Mozart Rèquiem en transcripció per a quartet de corda de Peter Lichtenthal (principis del segle XX)

4_ Pavel Haas Quartet dimarts 18 de juliol 21.30h

Toldrà Quartet Vistes al mar | **Haas** Quartet núm. 2, op. 7 "De les Muntanyes dels Alps"
Xostakóvitx Quartet núm. 8, en do menor, op. 110

5_ OBC dimecres 19 de juliol 21.30h

Martín i Soler Obertura Una cosa rara | **Txaikovski** Suite Mozartiana, núm. 4 op. 64
Dvorak Simfonia núm. 9 en mi menor "del Nou Món"

6_ Quartet Casals divendres 21 de juliol 21.30h

Haydn Quartet núm. 2, en sol major op. 54 | **Ligeti** Quartet núm. 1, "Metamorfosis nocturnes"
Beethoven Quartet núm. 7 en fa major, op. 59 núm. 1

7_ JONC diumenge 23 de juliol 21h

C. P. E. Bach Simfonia en si bemoll major, W. 182/2 (H. 658)
Stravinsky Simfonia dels Psalms | **Beethoven** Simfonia núm. 8 en fa major, op. 93

8_ Zukerman Chamber Players divendres 28 de juliol 21.30h

Kodály Duo per a violí i violoncel, op. 77 | **Mozart** Quintet núm. 5 en re major, K. 593
Dvorak Quintet amb piano en la major, op. 81, B. 155

Tots els concerts tindran lloc a la Sala Simfònica

Preus

Concerts 1 al 7 10 € / Menors de 26 anys, jubilats i aturats: 5 €
Concert 8 (Zukerman) 25 € / Menors de 26 anys, jubilats i aturats: 10 €

Descomptes

20% de descompte sobre el preu normal de venda per l'adquisició d'entrades de com a mínim 4 concerts diferents del cicle "Juliol a L'Auditori" (aplicable només a les taquilles de L'Auditori).

Venda d'entrades

al Tel-Entrada 902 10 12 12 o
telentrada.com a les taquilles
de L'Auditori i a www.auditori.org

Gràcies a:

Obra Social y Cultural

LA VANGUARDIA

Departament de Cultura

BCN MUSIC FESTIVAL

“Afortunadament he tingut notícies seues; i li he fet saber el meu estat d'ànim a través de missatges de text pel telèfon mòbil. Li he dit que sóc molt infeliç, que açò és molt dur. Em sent fatigat perquè ell és a l'Iraq i a sobre ha de sofrir sabent que estic deprimida. Vaig tractar d'amagar els meus sentiments però com més ho feia més m'estressava, i això no deu ser bo per al nadó. Qui parla és Charlie Jane, l'esposa d'un dels 8.000 soldats britànics enviats a Bàssora, al sud-est de l'Iraq. La parella espera un nen per al mes de setembre. Jane és un exemple del sofriment que pateixen les famílies dels soldats britànics destinats a la regió del golf Pèrsic: un col·lectiu que dia a dia es mobilitza per reclamar el retorn de les tropes.

Bush no recula. La visita llamepoc que el president dels Estats Units, George W. Bush, va fer a l'Iraq el passat dimarts 13 de juny no ha aclarit l'horitzó a les famílies dels soldats. Les reaccions a aquest viatge han estat diverses: i, en molts sentits, oposades. A Londres, Tony Blair, el primer ministre britànic, llegia un comunicat després de saber la notícia de la trobada de George Bush i el primer ministre iraquí Nuri al-Maliki: "La retirada de l'Iraq de les tropes britàniques afectaria negativament la seguretat del Regne Unit. El nostre deure és continuar fent costat als milers de persones que lluiten per la democràcia a l'Iraq, a Afganistan. No me n'aniré fins que la feina estiga feta." Per la seva banda, per a l'oficina de propaganda de la Casa Blanca a Washington, aquest viatge havia de corroborar la decisió del Govern d'allargar l'ocupació. Tanmateix, fins i tot la premsa més propera al Partit Republicà va fer notar que hagueren de falsejar l'agenda oficial per fer creure a l'opinió pública que el president mantindria aquell dimarts reunions amb el comitè d'affers exteriors quan, en realitat, Bush volava en secret cap a la base aèria militar d'Andrews, des d'on seria traslladat a Bagdad amb un grup escollit de responsables als quals se'ls va prendre jurament abans d'informar-los de la destinació. Tres anys després que, el març de 2003, l'exèrcit de la coalició internacional, formada pels EUA, Regne Unit, Romania, Itàlia, Dinamarca

El nombre de soldats britànics destinats a l'Afganistan i a l'Iraq que deserten augmenta dia a dia. Mentre el Govern, en un intent d'aturar els primers símptomes de fatiga a causa de les operacions militars, amenaça les tropes amb sentències a cadena perpètua, les famílies dels soldats es mobilitzen per reclamar que retornen immediatament.

Poema per al caporal Gibb

El secretari de Defensa britànic, John Reid (a l'esquerra), fa un discurs a les tropes britàniques destinades a Bagdad.

Holanda, República Txeca i Lituània, envaira l'Iraq, el president nord-americà encara no pot viatjar segur a la regió.

El dolor de les mares. Al menjador de sa casa, Isabella Johnston, la mare d'un altre soldat britànic destinat a l'Iraq, escoltava les paraules de Tony Blair amb una carta del seu fill a les mans. Isabella ha escrit aquest poema: "Caporal Gibb, no crides tan fort./ El meu fill és soldat i n'estic orgullosa./ Només té setze anys, bé que ho saps./ Encara és el meu xiquet i no volia que us l'emportàreu./ Així doncs, compta fins a deu i recorda açò:/ si el meu fill s'apuntà a l'exèrcit fou per fugir/ de tota la merda en què vivim./ ací els joves

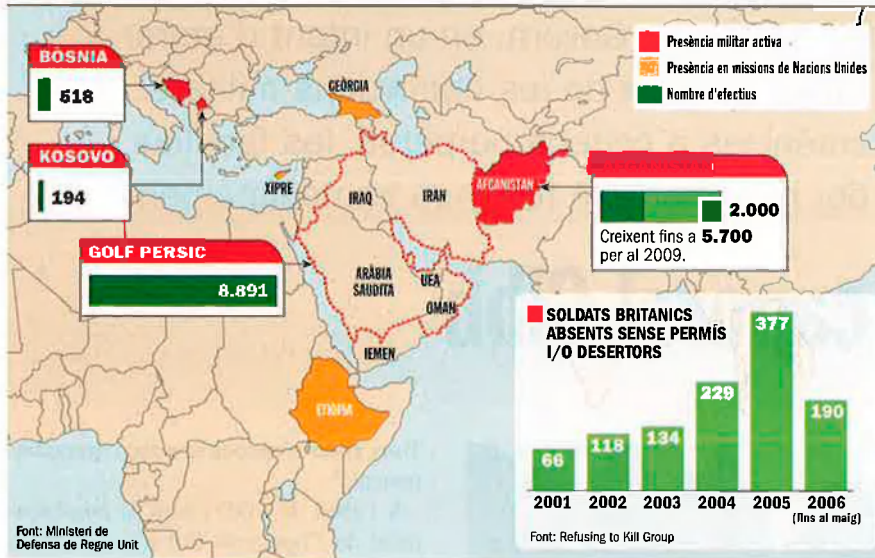
fan bandes/ roben cotxes i els fan explotar/ però he criat el meu fill d'una altra manera." Isabella és membre de l'associació antiguerrea de familiars de les tropes britàniques que serveixen a Afganistan i a l'Iraq, la MFAW, que aquest juny emetia una crida considerada com la primera d'aquesta naturalesa en la història de Gran Bretanya: "Llançem una campanya –explica la portaveu de l'associació, Pauline Hickey, mare del sergent Christian Hickey, del primer Batalló Coldstream, mort a l'octubre de 2005– per portar els nostres soldats a casa. Ens oposem a la participació continuada de les tropes britàniques en una guerra basada en mentides, en una guerra injusta. Demanem que

Tony Blair n'ordene el retorn immediatament."

A l'abril de 2003, amb el començament de l'operació TELIC, el Govern desplegava 46.000 soldats. Al maig, el contingent quedava reduït a 18.000 i actualment, amb la suma del personal no militar, la presència britànica a l'Iraq o en connexió amb la invasió –a Bàssora, Seeb, Bahrein i Qatar– és de 9.500 persones. El cost total en aquest període supera els 6.250 milions d'euros. Entre 2003 i 2006, l'operatiu britànic ha construït o posat en marxa 1.200 consultoris d'atenció mèdica primària, 240 hospitals, 75 clíniques, 3.400 escoles i ha subvencionat 70 milions de nous llibres de text. Gràcies a la millora d'infraestructures engegada pels enginyers militars, dos milions d'iraquians tenen aigua potable. Sammie Crane, president de la Federació de Famílies de l'Exèrcit, defensa el full de serveis de les tropes a la zona: "Moltes famílies, algunes de les quals han perdut els seus éssers estimats, n'estan orgulloses. Són professionals, no voluntaris, i tothom coneix el preu que a vegades cal pagar."

Soldats desapareguts. Des de març de 2003, 113 membres de l'exèrcit britànic han mort en combat o en atemptats. Segons la BBC, també des de març de 2003, la xifra de desertors puja ja al miler de soldats. De fet, el Ministeri de Defensa va fer públic el nombre total de soldats "absents sense permís", en una paradoxal contestació a la notícia de la BBC: hi ha 3.000 membres de les forces armades dels quals no se'n sap el parador. A pesar que el ministre de Defensa, Tom Watson, restava importància a les veus de desacord dins de l'exèrcit i de la

Presència militar del Regne Unit al món

reserva, el passat 22 de maig la Cambra dels Comuns, al parlament de Westminster, aprovava la pena de cadena perpètua per als desertors. La moció del diputat laborista John McDonell per esborrar la clàusula 8 –on hi ha incloses les possibles sentències per desobediència– de la nova llei de les forces armades perdia per 442 vots en contra i tan sols rebia 19 a favor.

El diputat McDonell va deixar inscrit en el registre de la sessió, el famós

Hansard, que la mesura era “inhumana” i que “una legislació d’aquest tipus no pot ser que es pugui complir.” En efecte, segons l’advocat Justin Hughston-Roberts, la nova llei no ha causat gaire impacte entre la comunitat militar: “Cada dia vénen més soldats i reservistes al meu despatx amb la voluntat d’absentar-se del servei.” Hughston-Roberts és l’advocat defensor de l’oficial Malcolm Kendall-Smith que el 5 d’octubre de 2005 va refusar de ser enviat a l’I-

raq. En l’actualitat, Kendall-Smith és la presó de Chelmsford amb una condemna de vuit mesos.

Curiosament, quan, al febrer de 2006, el soldat Ben Griffin, després de tres mesos d’arribar a l’Iraq, va comunicar als seus superiors que “l’exèrcit dels Estats Units comet accions il·legals diàriament contra la població civil” i que preferia abandonar l’escena a “col·laborar-hi forçosament”, va obtenir el permís sense cap problema. Les forces armades britàniques han asajat, no debades, diferents respostes al canvi d’actitud dels seus membres pel que fa a les operacions internacionals orquestrades a Downing Street Sense èxit, però. Rere Griffin, ha vingut el caporal George Solomon “Quan hom pertany a les forces armades és per lluitar. Però no per a lluitar en qualsevol guerra. D’acord amb els Principis de Nuremberg (1950), pot demés desobeir ordres immorals i il·legals.” Abans que ell, també el soldat Ray Hewitt va tornar a casa després d’haver servit a l’Iraq durant un any. Tots dos donen suport a les famílies de la MFAW. I malgrat la pressió legislativa, la desertió creix.

*Victorià Jiméne
Londre*

Interiors

Llibert Ferrí

Racisme a Rússia

El premi Nobel de literatura i emblema de la dissidència Alexandre Soljenitsin ha donat la veu d’alerta i ha exigint a Putin que posi fre a la sacsejada xenòfoba que pateix Rússia. La crida de Soljenitsin ha estat acompanyada del dit acusador d’Amnistia Internacional, que ha preguntat al Kremlin el perquè de la seva paràlisi davant els atacs racistes que s’escampen per tot Rússia. Les xifres i els fets comencen a ser esgarrifosos. En els últims sis mesos els “caps rapats” han assassinat 18 persones. Els autors de la mort, a punyalades, d’una nena tadjika de nou anys, van ser condemnats per un tribunal de Moscou a penes menors “per gamberrisme”. Són dades de l’ONG Sova, que avisa que els assalts xenòfobs s’han escampat per almenys quinze regions. L’objectiu no són només els de sempre, caucasiàns i originaris de les repúbliques exsoviètiques de l’Àsia Central, sinó també xinesos, lla-

tinoamericans i àrabs, que formen part dels vint milions d’immigrants arribats últimament a Rússia.

Però els botxins sí que són els de sempre. L’extrema dreta nacionalista, “nacional patriotes” enquadrats en organitzacions comunistes, neonazis “caps rapats” i “nacional bolxevics”, que enlairen la seva inquietant bandera roja amb un cercle blanc amb l’esvàstica substituïda per una falç i un martelli. Tota una col·lecció d’intransigència, d’irracionalitat i de barbàrie que connecta directament amb les pulsions més xenòfobes –i antisemites– de l’estalinisme. L’onada racista coincideix amb l’arribada de Rússia, per primer cop, a la presidència de torn del Consell d’Europa. Ben segur que els països europeus representats a Estrasburg estaran més pendents que mai de cada gest i de cada paraula d’aquesta presidència russa.

llibertferri@telefonica.n